

Bonart

*Ton Sirera
i la modernitat
fotogràfica en
clau abstracta*

Josep Navarro Vives

5 € | 144
octubre | 2011
www.bonart.cat
traduccions al castellano

Setze mil dies teixint l'ordit

Fundació Vila Casas_Espai Volart
Barcelona

Un teixit d'instants de treball creador de Jordi Fulla té com a resultat l'exposició presentada a l'Espai Volart. Les obres, majoritàriament de grans dimensions, són peces de lenta elaboració que configuren un ordit en què la mirada pot deixar-se endur per un món de silenci i quietud, on res no és allò aparent però on tot té l'essència d'allò real, tot posant en evidència la força de l'aparença que ens envolta.

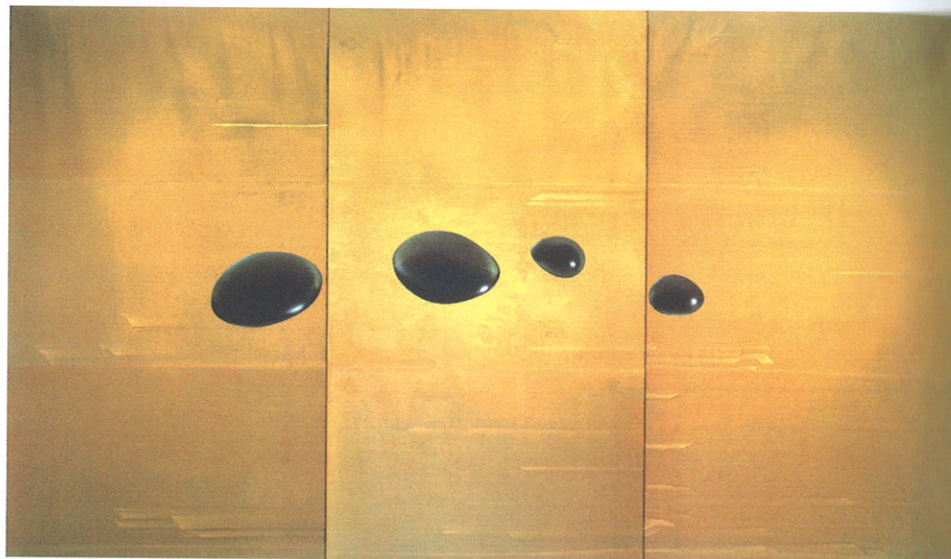
L'essència d'aquestes peces es troba en els dibuixos, tècnica retrobada per l'artista després de la seva estada al Japó, que omplen l'espai amb la seva immediatesa. En Jordi Fulla valora en el dibuix especialment l'expressió de petits instants detinguts. Instants en què la mà de l'artista permet que una part de la seva realitat interior quedi exposada a la nostra mirada i d'aquesta manera ens dona la possibilitat d'entreveure un món ric d'expressions, mirades i sensacions.

La recuperació del dibuix com a eina d'expressió ha marcat un altre pas en l'evolució de les seves peces, tot anant més enllà en un treball d'enriquiment i complementació de l'aparença fotogràfica de les seves obres anteriors, que permet entreveure les imatges en petites porcions sorgides al voltant d'un teixit treballat amb minuciositat.

El treball d'ordit dibuixístic, en envoltar la imatge, destaca la seva aparença i ens fa, com diu l'artista en el seu text del catàleg, evident que "res no és el que veiem si no sabem mirar".

El gest manual de la realització dels fons de les obres de grans dimensions permet a l'artista un "deixar fer" en el qual el temps va marcant la creació de la seva obra, de manera que, en anar habitant el buit, va creant un *tempus* allunyat del brogit quotidià. Aquest aturar-se en l'elaboració lenta de l'obra el porta a anar captant petits instants fugitius que van configurant un ordit en què espai i temps es troben i creen moments infinits.

Si com a espectadors sabem aturar-nos davant l'obra i ens permetem a nosaltres mateixos captar la nova mirada sorgida de la contemplació, aleshores s'obriran un munt

Jordi Fulla.
L'ombre de mes doigts II, 2011.
Acrílic, paper i fusta. 244x367 cm.

de possibilitats i anirem entrant en el temps detingut de la pintura, on el tot és contingut en cadascuna de les petites parts que la configuren.

En un món on res no és el que sembla, Jordi Fulla ens ofereix uns paisatges en què els sentits s'entrecreuen i la mirada esdevé tàctil, on la percepció del territori esdevé un joc atzarós entre el real i el fictici, entre la representació i l'aparença, on, en definitiva, se'ns ofereix una finestra per deixar sorgir una nova mirada. El recorregut de l'exposició ens porta per camins de quietud i silenci que troben el seu contrapunt en un vídeo en el qual tot el que hem vist, tot el que ens ha semblat percebre queda simbòlicament esmicolat en unes imatges d'un trencament que ens fan cloure amb el text de TS. Elliot que encapçala el catàleg.

*... I el que no sabeu és l'únic que sabeu
i el que teniu és el que no teniu
i on sou és on no sou.* Fina Duran

Judith Vizcarra.
L'orgull de l'absència, 2011.

“Xipre. La frontera”, per Roca Sans

Fundació Vila Casas_Palau Solterra

Torroella de Montgrí

La problemàtica política i humana de l'illa de Xipre és l'argument que Roca Sans (Barcelona, 1946) utilitza per reflexionar, fins al 27 de maig del 2012 al Palau Solterra, entorn del dibuix de retentiva, pràctica que ha estat desplaçada per l'aparició de la fotografia i que l'artista intenta reivindicar. Mitjançant el vídeo, la fotografia i els dibuixos, la mostra pretén establir un diàleg entre la producció manual i la ciència, i qüestionar, alhora, la mirada construïda a través de la lent que imita l'ull humà.

Quan l'art conceptual es va convertir en la tendència artística dominant, Roca Sans es va lliurar a una revisió de certs aspectes de l'art del passat amb continguts inspirats en vivències pròpies. Així va ser com va arribar a propostes coincidents amb la transavantguarda italiana i els joves salvatges alemanys en sintetitzar l'expressionisme i tractar d'arribar a una certa harmonia, condició indispensable del clàssic.

Com escrivia la crítica d'art Maria Lluïsa Borràs: “Roca Sans treballa la pintura en seqüències que corresponen a un relat, a partir de fets viscuts que elabora amb una imaginació prodigiosa. Coneixent-lo, semblaria que volgués recuperar la saga perduda d'escriptors, exploradors, periodistes i antropòlegs que documentaven les seves observacions i experiències amb dibuixos per tal d'entendre millor els fets.”

D'altra banda, en el treball de Joan-Carles Roca Sans hi ha una veritable obsessió per la llum, una llum que converteix la seva pintura en una metàfora de la claredat, de l'obert, de l'aspiració de l'home al coneixement, una llum que busca l'harmonia a través de jocs de proporcions geomètriques.

Ha realitzat més de cent exposicions individuals, entre les quals destaquen les de Barcelona, Madrid, Munic, Nova York, Stuttgart, Reutlingen, Heidelberg, Viena, Graz, Linz, Lindau, Ascona, Andorra, Paros, etc.

Roca Sans.
Dubrovnik,
2011.

“Olot”, sota la mirada de Xavier Carbonell

Galeria d'Art Arcadi Calzada

Olot

Des de la primera exposició de Xavier Carbonell (Olot, 1942) a Olot de l'any 1971 fins avui, la seva obra ha recorregut el món. Aquella primera mostra es va fer a l'Escola de Belles Arts d'Olot i avui, a la mostra *Olot* –fins al 15 de novembre a la galeria Arcadi Calzada– Xavier Carbonell reivindica la seva ciutat natal.

Al principi de la seva carrera artística la ciutat d'Olot va ser el nucli temàtic de la seva creació fins a l'any 1973, quan comença a interessar-se per altres temes més universals. Després de 37 anys pintant allò que més l'ha seduït d'algunes de les principals capitals

del món, l'obra de Carbonell retorna als seus orígens, a allò que primer va descobrir com a artista i com a persona.

Un total de 28 obres en petit i gran format, realitzades entre l'any 2010 i 2011, componen una mostra que esdevé un homenatge a la ciutat, una nova lectura. “En un moment en què les notícies negatives embruten la imatge d'Olot, en Xavier Carbonell ha sentit la necessitat de tornar a fixar la seva mirada en els seus espais més singulars. La seva tasca narrativa durant uns mesos s'atura en l'entorn quotidià per expressar amb força i contundèn-